

Pianul

Aspiranta

Pianul

Sunt vechi pian ce cântă în iarna dintre șoapte,
Ascuns în umbra orei să-i fur nemărginirea,
Dar frigul din adânc mă stăpânește-n toate
Aș vrea măcar o clipă să știu ce-i nemurirea.
În mâna vremii sunt dezacordat și trist,
Iar clapele amortite în gri s-au contopit,
Tăcerea mă întreabă de sunt, de mai exist
Văzând că-nsigurarea aproape m-a-nghițit.

Cânt tremurat și fals printre-amintiri fugare
Nocturne-ngălbenite ce suie către ieri,
Am clapele-nghețate între secunde amare,
Iar notele-mi sunt reci venind de nicăieri.
Dar parcă-o voce lină de undeva se-nalță
Cântând într-un andante poeme nesperate,
Prin adieri divine o taină-ncet mă-nvață
Să-mi caut fericirea în suflet, nu departe.

Îmi curăț umbra tristă cu roua de pe nour
Și clapele-mi tresaltă în ritm înălțător,
Sonata vieții cânt și fug de lungi ecouri,
Sunt un pian al sortii și propriul dirijor.
N-am teamă de secundă și-mi caut nemurirea
Făcând din note, scară să urc la cuibul meu,
Doresc lumină-n suflet și să culeg iubirea,
Apoi s-ating cu tâmpla de cer și Dumnezeu.

din vol. Printre aripi de ingeri